

عنوان مقاله:

برنامه ریزی منطقه ای کشت بر اساس مزیت اقتصادی کشت محصولات در استان اصفهان

محل انتشار:

پنجمین کنفرانس اقتصاد کشاورزی ایران (سال: 1384)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

احمد سلیمانی پور - عضو هیات علمی مرکز تحقیقات کشاورزی و منابع طبیعی اصفهان

علیرضا نیکوئی - عضو هیات علمی مرکز تحقیقات کشاورزی و منابع طبیعی اصفهان

ابوالقاسم باقری - کارشناس ارشد گروه اقتصاد کشاورزی مرکز تحقیقات کشاورزی و منابع طبیعی اص

غلامرضا سلطانی - استاد دانشکده کشاورزی، دانشگاه شیراز

خلاصه مقاله:

در شرایط موجود اقتصاد کشاورزی ایران به دلیل عدم وجود برنامه ریزی های مدون و حساب شده، ساختار زیربنایی کشت محصولات، بلوغ کافی را حاصل نکرده است و تولید محصولات کشاورزی با هزینه های اقتصادی بالایی صورت می پذیرد. بنابراین اصلاح ترکیب کشت محصولات با توجه به شاخص نیازهای منطقه ای و مزیت نسبی و اقتصادی کشت محصولات در مناطق مختلف از اهمیت خاصی برخوردار می باشد. در این راستا تحقیق جاری به بررسی الگوی بهینه منطقه ای کشت با توجه به مزیت اقتصادی کشت محصولات عمده استان اصفهان در شهرستان های مختلف پرداخته تا بتواند راهنمای شایسته ای در پاسخگویی به نیازهای برنامه ریزی کشاورزی استان باشد. به منظور دستیابی به اهداف این تحقیق از تکنیک برنامه ریزی ریاضی و بسته نرم افزاری Lindo6.1 استفاده شد. نتایج حاصل از برآورد این مدل در شهرستانهای مختلف استان، نشان داد که در هیچ یک از این شهرستانها، الگوی زراعی فعلی یک الگوی بهینه و ترکیب نهاده ها در فرآیند تولید مبتنی بر معیار ها و ضوابط بهینه سازی صورت نمی گیرد، به طوری که به دلیل عدم تخصیص بهینه منابع، اختلاف بین سود واقعی و سود مدل بهینه، بسیار زیاد است. نتایج مدل بهینه که بر مبنای عملکرد انتظاری محصولات (میانگین 10 ساله) و حدود ساختن حداکثر 30 درصد برای تغییرات سطح زیر کشت محصولات در نظر گرفته شده است، نشان داد که با اجرای آن می توان تولید محصولات شلتوک (44 درصد)، لوبیا (41 درصد)، پنبه (37 درصد)، گندم (34 درصد)، خیار (25 درصد)، گوجه فرنگی (19 درصد) و جو (13 درصد) نسبت به وضع موجود افزایش داد. در نتیجه این تغییرات درآمد ناخالص کل استان حاصل از کشت 15 محصول اصلی در نظر گرفته شده در مطالعه جاری، از 31577230 هزار ریال در سال 79-80 به 41237009 هزار ریال بالغ خواهد شد. نتایج حاصل از تغییر سرمایه گذاری در شهرستان های اردستان، سمیرم، نظنز و مبارکه به ترتیب به میزان 4791، 72371، 27277 و 27863 هزار ریال و کاهش آن در سایر شهرستانهای استان می باشد. نتایج همچنین نشان داد، عوامل آب و سرمایه دو عامل اصلی محدود کننده سطح زیر کشت و تولید محصولات استان می باشند. علاوه بر این عامل زمین نیز در برخی شهرستان ها به عنوان یک عامل محدود کننده مهم قابل توجه می باشد. لذا اصلاح ارقام و مسائل به زراعی به منظور افزایش عملکرد و همچنین تغییر روشهای آبیاری و افزایش راندمان آب در کنار ارائه تسهیلات مناسب با نرخ سود پائین و تشویق زراعین به سرمایه گذاری از اهمیت خاص و جدی برخوردار است.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/49798>

